

Átlép egy határvonalon – egy megszentelt teren –, s így maga mögött hagyhatja a nem kívánt valóságot, a borzalmak, Néró császár uralkodásának színhelyét, egyáltalán fel szabadul a bűn terhe alól. S olyan szelid áramlással, olyan észrevétlenül történik meg ez a misztérium, hogy csak a teremtés és bűnbocsánat kegyelmi aktusához mérhető. A színek is a virradat, az újjászületés, „*az első új hajnal*”, az eszmélet idejét rajzolják elének.

Megtörténik sokadszor a csoda, ami először akkor játszódott le, „*amikor még víz volt és égbolt volt csak a föld*”.

Oravecz Imre

SZAJLA

Verstanulmányok egy regényhez

Zalavári

Lakban kerülösködött,
ott lakott családostul,
az erdőszélen, az erdészházban,

zömök, testes férfi volt telt, pirospozsgás arccal,
színre maga a megtestesült egészség,
de a látszat csalt,
mert szívbajban szenvedett,
ezért járt, beszélt természetellenesen lassan,
és mindig olyan hangosan szuszogott,
mintha aludna
vagy hegyre menne,

nagy szelidség, jóindulat lakozott benne,
az erdőmunkások, a napszámosok szerették,
nem hajszolta, nem rövidítette meg őket,
és emberségesen bánt velük,
még a fatolvajok is kedvelték,
mert sosem érte utol őket,

gyerekkoromban magam is dolgoztam a keze alatt,
mikor magoncot ápoltam a csemetekertben,
olykor a fejemre tette a kezét,
de különben nem kivételezett velem,
pedig a felesége révén rokonságban álltunk,
és néha *fajront* után behívtak a kakukkosórás konyhára,
és megkínáltak mézes-vajas kenyérrrel,

felnéztem rá, tiszteltem,
ilyennek képzeltem néhai erdész-nagyapámat,
akinek élete szintén ennyire összefonódott az erdővel,
és hasonló körülmények közt lakott valaha Darnó-pusztán,
csak nagyobb területet őrzött,
és cselédet is tartott a csordás, kondás mellett,

Zalavárit 57-ben vitte el betegsége,
miután leszázalékolták,
Ó-hutába költözött,
ahonnan anyai nagyszüleim is származtak,
ott is temették el egy hideg januári napon,
mi is elmentünk végső búcsút venni tőle,
a szertartás után anyámat felismerte egy távoli rokon,
és összecsókolgatta az utcán,

a 60-as évek elején, egyetemista koromban,
mikor felszámolták a kerülőségeket,
de még állt a laki erdészház,
egyszer Debrecenben azt álmodtam,
hogy a mellette lévő virágos lejtőn gurulok lefelé,
ő meg az udvarról néz egyenruhásan,
de nem szól, csak hagyja, és mosolyog,
pedig csúnyán letiprom a takarmánynak szánt, értékes fűvet.

Kálnay Adél

AZ UTOLSÓ TÉL

Nem volt az jó, ahogy éltem, de most már... Piroska legyintett, csak úgy a szoba falának, aztán nyögdecselve kotorta a hamut. Nehéz testét alig bírta mozgatni, ha lehajolt, nem kapott levegőt, arca kivörösödött, a homloka gyöngyözni kezdett. Ahogy múltak az évek, egyre nehezebben mozgott, nézni is szörnyű volt imbolygó járását, még mindig valóságosan vékony bokáját, s csodálkozni, hogy nem tört még el ekkora súly alatt, hallani ziháló légzését. Az ember úgy érezte rögtön, valami rátelepedett a mellére, hirtelen jó mélyeket kezdett lélegezni. Azt senki sem tudta, mekkora súlya van Piroskának, de abban megegyeztek, hogy nem láttak még nála kövérebbet. Azóta van így, szokta mesélni, amióta felgyógyultam a hastífuszból. Pedig akkor nem sokon múlt, már az utolsó kenetet is rám adták. Huszonöt éves voltam, és olyan, mint az ujjam. Ezt aztán végképp nem lehetett elhinni, csak azok bizonygatták, akik bejáratosak voltak Piroskához, és látták a falon a nagyított képeket, egy vékony, ábrándos szemű lányt, akinek súlyos hajfonatok takarják keskeny vállát, kezével lefelé nyújtani igyek-